

Sygn. akt I Ns 141/16

POSTANOWIENIE

Dnia 19 maja 2016r.

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej Wydział I Cywilny w składzie : Przewodniczący: SSR Bartłomiej Rajca

Protokolant: Mirosława Mękarska

po rozpoznaniu w dniu 11 maja 2016 r. w Środzie Śląskiej

sprawy z wniosku A. C. (1)

przy udziale (...) S.A. z/s w K., (...) SA z/s w K.,

o ustanowienie służebności przesyłu

postanawia:

I. wniosek oddalić;

II. zasądzić od wnioskodawcy na rzecz uczestnika postępowania (...) S.A. z/s w K. kwotę 257 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania;

III. zasądzić od wnioskodawcy na rzecz uczestnika postępowania (...) SA z/s w K. kwotę 1.137 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania;

IV. nakazać wnioskodawcy uiścić na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Środzie Śląskiej kwotę 9.504,87 zł tytułem zwrotu wydatków, tymczasowo poniesionych w toku postępowania przez Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca A. C. (1) wniósł wniosek z dnia 16.08.2011 r. o ustanowienie służebności przesyłu obciążającej nieruchomość stanowiącą działkę nr (...), położoną we wsi G., gminie M., dla której tut. Sąd prowadzi księgę wieczystą nr (...) na rzecz uczestnika - (...) S.A. z siedzibą we W. (obecnie: (...) S.A.) za jednorazowym wynagrodzeniem w kwocie 69.120 zł, której treścią jest: znoszenie przez wnioskodawcę istnienia na ww. działce obciążenia nieruchomości poprzez posadowienie istniejącej sieci elektroenergetycznej, stanowiącej własność uczestnika, a także znoszenie przez wnioskodawcę korzystania przez uczestnika z nieruchomości obciążonej, w zakresie niezbędnym do konserwacji, remontów, modernizacji, eksploatacji, usuwania awarii istniejącej sieci i urządzeń wraz z prawem wejścia i wjazdu odpowiednim sprzętem na teren obciążonej służebnością części nieruchomości, pod warunkiem poinformowania właściciela nieruchomości najpóźniej na 14 dni przed przystąpieniem do prac, a w przypadku nagłej awarii niezwłocznie telefonicznie przed przystąpieniem do prac oraz pod warunkiem przywrócenia nieruchomości do stanu, w jakim znajdowała się ona przed każdorazowym podjęciem prac, w sposób zapewniający normalne i spokojnie korzystanie z niej przez właściciela nieruchomości, przy czym za okres prowadzonych prac uczestnik winien zapłacić wynagrodzenie dodatkowe za uniemożliwienie korzystania z nieruchomości przez okres prowadzenia prac, w tym także pokrycie szkód, jeżeli takie zostały spowodowane w związku z wykonywaniem prac. W uzasadnieniu wniosku wnioskodawca wskazał, że zgodnie z obliczeniami wynikającymi w przebiegu sieci elektroenergetycznej uczestnika (sieć elektroenergetyczna wysokiego napięcia 400 kV wraz ze słupami energetycznymi o łącznej długości 640 m), sieć elektroenergetyczna zajmuje na ww. nieruchomości wraz ze strefą ochronną obszar co najmniej 3.840 m², wyłączając go tym samym spod możliwości swobodnego korzystania i zagospodarowania przez wnioskodawcę. Wskazał, że dochodzona należność w wysokości 69.120 zł została obliczona jako iloczyn 3.840 m² oraz stawki 0,15 zł za jeden miesiąc bezumownego korzystania z nieruchomości w okresie od 22.07.2001r. do 22.07.2011r. Wnioskodawca

zarzucił, iż w związku z umieszczeniem sieci elektroenergetycznej uczestnika na nieruchomości wnioskodawcy, uczestnik korzysta z fragmentu tejże nieruchomości o wskazanej wyżej powierzchni, w granicach odpowiadających treści służebności przesyłu nie mając jednak do tego żadnej podstawy prawnej. Dalej wnioskodawca wskazał, że dążył polubownie do uregulowania stanu prawnego położonej sieci elektroenergetycznej w drodze ustanowienia za wynagrodzeniem ograniczonego prawa rzeczowego. W tym celu pismem z dnia 22.07.2011r. wezwał uczestnika do zawarcia umowy ustanawiającej odpłatną służebność przesyłu, pod rygorem dochodzenia jej ustanowienia na drodze sądowej, jednakże uczestnik nie ustosunkował się do powyższej propozycji ugodowego ustanowienia służebności.

W odpowiedzi na wniosek pismem procesowym z dnia 03.01.2012r. (k. 28-29) uczestnik (...) S.A. z siedzibą w K. wniósł o oddalenie wniosku w całości i zasądzenie od wnioskodawcy na rzecz uczestnika zwrotu kosztów postępowania, według norm przepisanych, w tym zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w sześciokrotnej wysokości oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. W uzasadnieniu wskazał, że przez nieruchomość wnioskodawcy nie przebiega jakakolwiek infrastruktura elektroenergetyczna należąca do uczestnika, wobec czego wniosek wnioskodawcy jest całkowicie bezzasadny.

Pismem procesowym z dnia 19 stycznia 2012r. (k. 38-40) wnioskodawca wniósł o wezwanie do udziału w sprawie obok dotychczasowego uczestnika (...) S.A. z siedzibą w K. – także (...) S.A. z siedzibą w P., jako podmiotu zainteresowanego, którego praw dotyczy bezpośrednio wynik postępowania.

Postanowieniem z dnia 4 kwietnia 2012r. (k. 48) w sprawie o sygn. akt I Ns 295/11 tut. Sąd wezwał do udziału w sprawie w charakterze uczestnika postępowania (...) S.A. w P..

W odpowiedzi na wniosek pismem procesowym z dnia 30.04.2012r. (k. 53-54) uczestnik postępowania (...) S.A. z/ s w P. wniósł o oddalenie wniosku w całości, jako bezzasadnego i zasądzenie od wnioskodawcy na rzecz uczestnika kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz zwrotu kwoty 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Uczestnik zaprzeczył wszelkim wyraźnie nie przyznanym twierdzeniom wnioskodawcy oraz zarzucił brak jakichkolwiek podstaw faktycznych i prawnych do przyjęcia zasadności wniosku. Jednocześnie podniósł brak własnej legitymacji biernej do występowania w niniejszej sprawie. Wskazał, że ustanowienie służebności przesyłu możliwe jest jedynie na rzecz przedsiębiorcy za którego uważać należy podmioty wskazane w art. 431 Kc., co oznacza, że przedsiębiorca winien być właścicielem urządzeń przesyłowych lub mieć co najmniej zamiar ich wybudowania. Uczestnik podał, że nie jest ani operatorem systemu przesyłowego czy dystrybucyjnego energii elektrycznej, ani właścicielem linii elektroenergetycznych najwyższych, wysokich, średnich i niskich napięcia.

Pismem procesowym z dnia 25.07.2012r. (66-69) wnioskodawca wniósł o wezwanie do udziału w sprawie obok dotychczasowych uczestników – także (...) S.A. z siedzibą w K., jako podmiotu zainteresowanego, którego dotyczy bezpośrednio wynik postępowania.

Na rozprawie w dniu 4 września 2012r., w sprawie sygn. akt I Ns 295/11 uczestnicy postępowania (...) S.A. z siedzibą w K. i (...) S.A. z siedzibą w K. podtrzymały dotychczasowe stanowiska w sprawie. Uczestnik postępowania (...) S.A. z siedzibą w K. nadto wniósł o zasądzenie od wnioskodawcy na rzecz uczestnika kosztów postępowania.

Postanowieniem z dnia 04 września 2012r. tut. Sąd wezwał do udziału w sprawie w charakterze uczestnika postępowania (...) S.A. z siedzibą w K..

W odpowiedzi na wniosek pismem procesowym z dnia 04.10.2012r. (79-85) uczestnik (...) S.A. z siedzibą w K. wniósł o oddalenie wniosku w całości oraz zasądzenie od wnioskodawcy na rzecz uczestnika kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Uczestnik przyznał, że jest właścicielem napowietrznej linii elektroenergetycznej 400 Kv P. - C., będącej częścią linii 400 kV M. – J. (zwanej też 400 kV M. – C.), która wymieniana będzie w przedłożonej przez uczestnika dokumentacji, a której trasa przebiega między innymi przez działkę wnioskodawcy, ewidencyjnie oznaczoną numerem 613/1 położoną we wsi G., gminie M., dla której Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej prowadzi księgę wieczystą numer (...). Odnosząc się do wysokości wynagrodzenia wskazał, że kwestionuje nie tylko zasadność, ale również wysokość wynagrodzenia uznając, że jest ono wygórowane.

Zdaniem uczestnika wnioskodawca nie wykazał, w jaki sposób istnienie linii elektroenergetycznej i jej strefy ochronnej ogranicza go w korzystaniu z nieruchomości. Nie wykazał, aby podejmował jakiegokolwiek działania zmierzające do zagospodarowania jej w sposób kolidujący z linią, a samo twierdzenie, iż lokalizacja ogranicza go w swobodnym zagospodarowaniu jest nieuprawnionym. W pierwszej kolejności uczestnik podniósł jednak zarzut nabycia przez siebie w drodze zasiedzenia służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu na nieruchomości stanowiącej własność wnioskodawcy. Uczestnik wskazał, że obecnie korzysta z przedmiotowej linii jako właściciel, a wcześniej jego poprzednicy prawni korzystali z ww. nieruchomości w sposób odpowiadający treści służebności przesyłu uregulowanej w przepisach art. 3051 – 3054 Kc, której treść polegała na prawie bezpośredniego korzystania z części gruntu zajętego pod linię elektroenergetyczną i obowiązku znoszenia oddziaływania linii przesyłowej oraz prawie dostępu do instalacji. Podał, że korzystanie w opisany sposób z nieruchomości wnioskodawcy, a wcześniej przez poprzedników prawnych tego uczestnika rozpoczęło się z dniem jej wybudowania, co nastąpiło w 1963 roku. Uczestnik rozpoczął więc korzystanie z ww. linii najpóźniej w dniu 19.12.1963 r. Uczestnik wskazał, że linia 400 kV P. - C. po jej wybudowaniu weszła w skład majątku Skarbu Państwa, zarządzanego przez przedsiębiorstwo państwowe Zakład (...), zgodnie z obowiązującą ówczesnie zasadą jednolitości prawa własności Skarbu Państwa, a wynikającą z art. 128 Kc. Przyjęcie linii w skład majątku Skarbu Państwa, reprezentowanego przez przedsiębiorstwo państwowe zajmujące się prowadzeniem działalności gospodarczej w zakresie przesyłu energii elektrycznej oraz jej eksploatacji oznaczało objęcie w posiadanie służebności gruntowej, odpowiadającej służebności przesyłu odpowiadającej obecnie art. 3051 – art. 3054 Kc. Początek biegu zasiedzenia służebności przesyłu przypada zdaniem uczestnika na dzień 1 stycznia 1975r. tj. następnego dnia po najpóźniejszym możliwym dniu rozpoczęcia korzystania z linii. Uczestnik podniósł, że od dnia 28.12.2007 r. jest właścicielem linii elektroenergetycznej 400 kV P. – C. oraz podmiotem korzystającym z nieruchomości wnioskodawcy w zakresie odpowiadającym treści służebności przesyłu.

W dalszej części uczestnik wskazał, że posiadanie służebności o treści odpowiadającej służebności przesyłu polegało na korzystaniu z trwałego i widocznego urządzenia na m.in. nieruchomości wnioskodawcy w postaci ww. linii wysokiego napięcia wraz z słupami podtrzymującymi tę linię, a w przypadku służebności odpowiednie zastosowanie mają przepisy dotyczące nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie; nadto zgodnie z orzecnictwem Sądu Najwyższego również służebność przesyłu jej posiadacz samoistny może nabyć w drodze zasiedzenia, oraz że również przed ustawowym uregulowaniem służebności przesyłu możliwe było nabycie w drodze zasiedzenia służebności odpowiadającej treści takiej służebności. Uczestnik podniósł także, że od początku posiadania służebności o treści odpowiadającej służebności przesyłu miało charakter posiadania samoistnego, albowiem uczestnik oraz jego poprzednicy nie wykonywali go na podstawie tytułu prawnego wskazującego na to, aby można było ich zakwalifikować jako dzierżycieli. Odnośnie podnoszonej przez siebie samoistności posiadania uczestnik powołał się na domniemanie z art. 339 Kc. Twierdził, że w okresie biegu zasiedzenia miało miejsce przeniesienie posiadania służebności, dlatego też uczestnik do czasu, w ciągu którego sam posiada służebność i korzysta z niej na podstawie przepisu art. 176 Kc doliczył czas posiadania i korzystania przez swoich poprzedników prawnych, w tym kolejno przez Skarb Państwa, Zakład (...) (do dnia 2 lutego 1989r), (...) S.A., (...) S.A. Uczestnik powołał się na domniemanie ciągłości posiadania, wynikające z art. 340 Kc, wskazując, iż z kolejnych przekształceń przedsiębiorstw państwowych oraz przeniesienia własności linii, wynika, iż była ona stale i nieprzerwanie wykorzystywana przez przedsiębiorstwa energetyczne do przesyłania energii elektrycznej. Zdaniem uczestnika, uczestnik jak i jego poprzednicy prawni byli posiadaczami służebności w dobrej wierze, albowiem pozostawali w przeświadczeniu o służącym im prawie do posadowienia słupów i rozpięcia na linii elektroenergetycznych, a następnie korzystania z dostępu do niej; przekonanie takie miało podstawę w przepisach obowiązujących w czasie zakończenia budowy oraz w uzyskanej decyzji, zatem do biegu okresu zasiedzenia ma zastosowanie krótszy 20-letni okres zasiedzenia służebności, który upłynął w dniu 19 grudnia 1973r.

Z ostrożności procesowej uczestnik podniósł, że w razie uznania uczestnika za posiadacza służebności w złej wierze krótszy 20-letni okres zasiedzenia służebności (zgodnie z obowiązującymi do dnia upływu zasiedzenia przepisami), upłynął z upływem dnia 19 grudnia 1983r. Nadto z ostrożności procesowej uczestnik w przypadku uwzględnienia wniosku o ustanowienie służebności, wniósł o określenie treści służebności przesyłu w ten sposób, iż będzie ona polegała na nieograniczonym w czasie prawie do: utrzymywania posadowionych i przebiegających przez nieruchomość urządzeń napowietrznej linii elektroenergetycznej oraz związanej z nią i wynikającej z obowiązujących

przepisów prawnych strefy ograniczonego korzystania z nieruchomości, korzystania z nieruchomości w zakresie niezbędnym do zapewnienia prawidłowego i niezakłóconego działania napowietrznej linii elektroenergetycznej przebiegającej przez tę nieruchomość, w tym poprzez jej eksploatację, dokonywanie kontroli, przeglądów, konserwacji, napraw, modernizacji i remontów, także dokonywanie odbudowy, rozbudowy i przebudowy, usuwanie awarii lub wymiany urządzeń w całości lub ich poszczególnych części, jak również poprzez dostęp do urządzeń linii polegający na prawie przechodu i przejazdu przez nieruchomość (w tym ciężkim sprzętem) ponadto służebność będzie również polegała na obowiązku znoszenia przez właściciela nieruchomości zakazu utrzymywania w pasie technologicznym drzew, krzewów i roślinności przekraczającej 3 metry wysokości, przy czym służebność będzie wykonywana przez każdorazowego właściciela linii elektroenergetycznej, na części działki stanowiącej pas gruntu wyznaczony na mapie sporządzonej przez wyznaczonego przez sąd biegłego sądowego – uprawnionego geodetę.

Pismem procesowym z dnia 03 czerwca 2014r. (k. 459) uczestnik (...) S.A. z siedzibą w K. z ostrożności procesowej, w przypadku nie uwzględnienia zarzutu zasiedzenia służebności gruntowej o treści służebności przesyłu, wniósł o ustalenie zakresu służebności przesyłu dla linii elektroenergetycznej 400 kV - o szerokości 80 metrów, tj. po 40 metrów z każdej strony od osi linii.

Pismem procesowym z dnia 17 lipca 2014r. (k. 469) wnioskodawca odnosząc się do pisma procesowego uczestnika z dnia 03 czerwca 2014r. wniósł o ustanowienie służebności przesyłu na jego nieruchomości, ale w pasie szerokości po 50 m w obie strony od osi linii.

Pismem procesowym z dnia 25 lipca 2014r. (k. 474-476) uczestnik (...) S.A. z/s w K. poinformował, że dotychczasowy uczestnik (...) S.A. z/s w P. w wyniku połączenia został przejęty przez uczestnika (...) S.A. z/s w K. i utraciła samodzielny byt prawny, a następcą prawnym pod tytułem ogólnym spółki przejmowanej jest uczestnik (wynikało to również z następnie przedłożonego przy piśmie z dnia 08.09.2015 r. – k. 634-651 postanowienia Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy z dnia 30.06.2014 r. oraz odpisu pełnego z rejestru przedsiębiorców KRS uczestnika). Jednocześnie podtrzymał wniosek o zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania związanych z dotychczasowym udziałem w sprawie przejętej spółki (...) S.A. Jednocześnie uczestnik ten podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie, twierdząc, iż ewentualnie – w razie uwzględnienia wniosku - zasadne jest ustalenie pasa technologicznego o szerokości 80 m, tj. po 40 m po obu stronach od osi linii. Podkreślił, że zgodnie z art. 3051 k.p.c. służebność ustala się w sposób konieczny dla właściciela korzystania z urządzeń, dlatego pas technologiczny linii winien zostać ustalony, według potrzeb uczestnika w sposób umożliwiający mu prawidłowe korzystanie z urządzeń przesyłowych. Zdaniem uczestnika prawidłową szerokością pasa służebności dla linii elektroenergetycznych 400 kV jest szerokość 80 m, tj. po 40 m z każdej strony od osi linii.

Postanowieniem z dnia 9 grudnia 2014r. (k. 541-542) Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej, w sprawie o sygn. akt I Ns 295/11 ustanowił na nieruchomości położonej w G., gminie M. oznaczonej jako działka numer (...), dla której Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej prowadzi księgę wieczystą numer (...), stanowiącej własność A. C. (2) na rzecz uczestnika (...) S.A. z siedzibą w K. służebność przesyłu, polegającą na prawie korzystania z części nieruchomości o powierzchni łącznej 2,9526 ha wskazanej na projekcie ustanowienia służebności przesyłu, sporządzonym przez biegłego sądowego mgr inż. J. B. (1), znajdującym się na karcie numer 224 akt sprawy, w tym wejścia i wjazdu na teren nieruchomości w zakresie niezbędnym do utrzymania, eksploatacji, remontów i usuwania skutków awarii linii elektroenergetycznej o napięciu 400 Kv relacji M. – C.. Nadto zasądził od uczestnika (...) S.A. z siedzibą w K. na rzecz wnioskodawcy kwotę 36.810 zł wraz z ustawowymi odsetkami od daty prawomocności postanowienia, tytułem jednorazowego wynagrodzenia za ustanowienie służebności przesyłu.

Apelacje od powyższego postanowienia z dnia 9 grudnia 2014r. wnieśli wnioskodawca oraz uczestnik postępowania (...) S.A. z siedzibą w K.. Na skutek apelacji, postanowieniem z dnia 19 listopada 2015r., w sprawie o sygn. akt II Ca 683/15 Sąd Okręgowy we Wrocławiu uchylił zaskarżone postanowienie i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu w Środzie Śląskiej do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania za instancję odwoławczą. W uzasadnieniu postanowienia sąd odwoławczy wskazał, że sąd I instancji nie zbadał kwestii zasiedzenia, nie przeprowadził postępowania dowodowego w tym zakresie, nie odniósł się do szeregu

dowodów zaofiarowanych przez uczestnika na tą okoliczność i ich nie ocenił. Nie zbadał ponadto zaistnienia przesłanek zasiedzenia, a zatem kwestii dobrej czy złej wiary uczestnika, jak i upływu terminu zasiedzenia. Sąd odwoławczy wskazał, że przy ponownym rozstrzygnięciu sprawy, Sąd Rejonowy winien zbadać w pierwszej kolejności wywiedziony przez uczestnika zarzut zasiedzenia, to jest przeprowadzić w tym celu postępowanie dowodowe, rozważając wywiedzione w tym zakresie wnioski dowodowe, a następnie stosownie do wyników postępowania i po rozważeniu ich oceny, z zachowaniem reguł art. 233 k.p.c., ustalić, czy ziszczyły się przesłanki zasiedzenia. Następnie Sąd Rejonowy winien po zbadaniu kwestii zasiedzenia zbadać, czy możliwym będzie odniesienie się do wywiedzonego przez wnioskodawcę wniosku o ustanowienie służebności przesyłu, ewentualnie bowiem ustalenie przez sąd, iż przed datą złożenia wniosku o ustanowienie służebności przesyłu w trybie art. 3051 k.p.c. doszło do zasiedzenia przez uczestnika służebności gruntowej o takiej samej treści, wniosek nie będzie mógł być uwzględniony. Zdaniem Sądu Okręgowego istotą postępowania o ustanowienie służebności jest usankcjonowanie prawnorzecowego tytułu do władania cudzym gruntem w określonym zakresie, co w przypadku istnienia prawa o takiej treści czyni wniosek bezprzedmiotowym. Sąd Okręgowy zwrócił nadto uwagę, że Sąd Rejonowy nie poczynił właściwych i dokładnych ustaleń, co do wielkości działki na której winna być ustanowiona służebność, a zatem w szczególności, co do szerokości pasa służebności tj. szerokości pasa zajętego przez urządzenia przesyłowe i szerokości pasa potrzebnego do korzystania z tych urządzeń. Dokonując oceny żądania Sąd Rejonowy w ogóle nie odniósł się do zarzutów, tak wnioskodawcy jak i uczestnika, co do nieprawidłowości opinii biegłego w tym zakresie. Zdaniem Sądu Okręgowego na podstawie ustaleń faktycznych i poczynionych na ich podstawie rozważań, nie można zweryfikować prawidłowości rozstrzygnięcia sądu pierwszej instancji, dokonać analizy, czy sąd prawidłowo ocenił materiał dowodowy, jeżeli ocena ta nie została przedstawiona w uzasadnianiu orzeczenia (nie wskazano jakich ustaleń sąd dokonał i na podstawie jakich dowodów, dlaczego sąd nie uwzględnił niektórych dowodów, odmawiając im wiary lub mocy dowodowej).

Pismem procesowym z dnia 04 kwietnia 2016r. (k. 691-698), uczestnik (...) S.A. z siedzibą w K. podtrzymał w całości dotychczasowe stanowisko, w tym zawarte w piśmie procesowym z dnia 09.10.2012r. (79-85 akt sprawy I Ns 295/11), w szczególności wywiedziony zarzut zasiedzenia przez uczestnika służebności gruntowej, o treści odpowiadającej służebności przesyłu. Podniósł ponadto, że uczestnik nie musi przedkładać dodatkowych dokumentów potwierdzających przeniesienie posiadania służebności gruntowej o treści służebności przesyłu, gdyż jego poprzednik prawny w trakcie przekształcania podmiotowego w 1993 roku, wstąpił w całość praw i obowiązków swojego poprzednika prawnego Skarbu Państwa, na podstawie art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 13 lipca 1990r. o prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych, a obecnie jest właścicielem linii elektroenergetycznej 400 Kv M. - J. oraz podmiotem korzystającym z nieruchomości wnioskodawcy w zakresie odpowiadającym treści służebności przesyłu. Zdaniem uczestnika do ziszczenia się przesłanek przewidzianych w art. 172 Kc doszło w okresie przed datą 01 lutego 1989r., albowiem w dniu 19 grudnia 1983r., co oznacza, że już poprzednik uczestnika - Skarb Państwa nabył przez zasiedzenie służebność gruntową o treści odpowiadającej służebności przesyłu. Zdaniem uczestnika, wobec zaistnienia przesłanek zasiedzenia służebności gruntowej nieruchomości wnioskodawcy, na której posadowione są przedmiotowe linie elektroenergetyczne, roszczenie o ustanowienie służebności przesyłu jest bezzasadne.

Pismem procesowym z dnia 11 kwietnia 2016r. (k. 702-703), wnioskodawca oświadczył, że wnosi i wywodzi jak dotychczas oraz podtrzymuje argumentację przedstawioną w pismach procesowych w dotychczas toczącym się postępowaniu (I Ns 295/11).

Na będącej obecnie własnością wnioskodawcy nieruchomości gruntowej stanowiącej działkę nr (...), położoną we wsi G., gminie M., dla której Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej prowadzi księgę wieczystą numer (...) – uczestnik (...) S.A. z siedzibą w K. posiada infrastrukturę elektroenergetyczną w postaci linii elektroenergetycznej wysokiego napięcia 400 Kv P. – C., która przebiega przez nieruchomość wnioskodawcy, na działce wnioskodawcy posadowione są trzy słupy przelotowe linii elektroenergetycznej. Przebieg ww. infrastruktury elektroenergetycznej poczynawszy od 1974r. na ww. nieruchomości, zobrazowany na mapach poglądowych na k. 41, 96-97 oraz uwzględniony w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego dla gruntów rolnych i leśnych w obrębie geodezyjnym G. w gminie M. (k. 236), co uzasadniało odstąpienie od ogłędzin ww. nieruchomości (art.626 § 2 i 3 Kpc).

(bezsporne)

Linia 400 kV P. – C. została wybudowana przez Zakłady (...), na podstawie decyzji z dnia 10.10.1962 r. Prezydium Miejskiej Rady Narodowej w C. zezwalającej na realizację inwestycji budowy linii elektroenergetycznej 400 kV M. – J.. Linia została odebrana pod względem technicznym na podstawie protokołów: odbioru częściowego odcinka linii 400 kV M. – J. z dnia 08.11.1963 r. oraz odbioru końcowego i oddania do eksploatacji z dnia 19.12.1963 r. Linia ta została również oznaczona jako już wybudowana w Planie Sieci Elektroenergetycznej Najwyższych Napięć, sporządzonym przez Zjednoczenie (...) Państwowej Dyspozycji Mocy, według stanu z czerwca 1974 r.

(bezsporne a nadto tak dowody: - decyzja nr (...).11.85/62 Prezydium Miejskiej Rady Narodowej w C. z dnia 10.10.1962 r. – k.153

- protokół odbioru częściowego odcinka linii 400 kV M. – J. z dnia 08.11.1963 r. – k.154-156)

- protokół odbioru końcowego odcinka linii 400 kV M. – J. z dnia 08.11.1963 r. – k.157-159

- kopia Planu Sieci Elektroenergetycznej Najwyższych Napięć, sporządzonego przez Zjednoczenie (...) Państwowej Dyspozycji Mocy, według stanu z czerwca 1974 r. – k. 96-97

Przedsiębiorstwo państwowe Zakład (...), na wniosek którego zrealizowano inwestycję w postaci linii elektroenergetycznej 400 kV P. – C., zgodnie z treścią Zarządzenia nr 18 Naczelnego Dyrektora Zjednoczenia (...) z dnia 12.08.1975 r., prowadzone było przez Zakłady (...). Zakład (...) stał się w międzyczasie częścią jednostki organizacyjnej pod nazwą Zachodni O. Energetyczny z/s w P., który zarządzeniem Prezesa Rady Ministrów nr 57 z dnia 30.12.1988 r. uległ podziałowi w wyniku którego powstało przedsiębiorstwo państwowe Zakład (...), które przejęło zorganizowaną część przedsiębiorstwa poprzednika prawnego, w skład którego wchodziła m.in. linia elektroenergetyczna 400 kV P. – C.. Na podstawie zarządzenia Ministra Przemysłu i Handlu nr 192/O./93 z dnia 09.07.1993 r. dokonano z dniem 12.07.1993 r. podziału przedsiębiorstwa państwowego Zakład (...) w celu przeniesienia aportem przez Skarb Państwa zorganizowanej części mienia przedsiębiorstwa (w tym linii elektroenergetycznej 400 kV P. – C.) do spółki (...) SA, co potwierdziła również uchwała walnego zgromadzenia akcjonariuszy spółki (...) SA z dnia 31.05.1994 r., na podstawie której (załącznik nr 2 do uchwały pkt 15) linie elektroenergetyczne i stacje najwyższych napięć jako wydzielone części przedsiębiorstwa państwowego Zakład (...) wniesiono aportem do spółki (...) SA. Spółka (...) stała się właścicielem linii i podmiotem korzystającym z nieruchomości wnioskodawcy od dnia 31.05.1994 r.

(bezsporne a nadto tak dowody: - zarządzenie nr 18 Naczelnego Dyrektora Zjednoczenia (...) z dnia 12.08.1975 r w sprawie dostosowania terenowej organizacji energetyki do podziału administracyjnego Państwa. – k. 98-105

- zarządzenie Prezesa Rady Ministrów nr 57 z dnia 30.12.1988 r. wraz z załącznikiem – k. 106-113

- protokół z nadzwyczajnego walnego zgromadzenia spółki (...) SA z dnia 31.05.1994 r. w formie aktu notarialnego przez notariusza Z. K. rep. A nr 991/94 wraz z załącznikami nr 1 i 2 – k. 114-129)

W dniu 05 października 2007 r. ogłoszono plan podziału spółki (...) SA z/s w W.. W podziale uczestniczyły spółka (...) SA z/s w W. jako spółka dzielona i spółka (...) SA z/s w W. jako spółka przejmująca. W dniu 24 października 2007 r. spółka (...) SA zmieniła firmę na (...) SA. W dniu 05 grudnia 2007 r. walne zgromadzenie spółki (...) SA z/s w W. podjęło uchwałę w sprawie udziału ww. spółki w podziale spółki (...) SA. Zaplanowano, że spółka (...) SA z/s w W. przejmie wydzieloną część majątku spółki (...) SA (uprzednio: - spółki (...) SA), w tym linię elektroenergetyczną 400 kV P. – C.. Przejęcie to nastąpiło z dniem wpisu do Krajowego Rejestru Sądowego podwyższenia kapitału zakładowego spółki (...) SA tj. z dniem 28 grudnia 2007 r. W dniu 11.12.2008 r. spółka (...) SA z/s w W. zmieniła firmę na (...) SA z/s w K., noszoną przez uczestnika w momencie przystąpienia do udziału w niniejszej sprawie. W dniu 09.01.2013 r. uczestnik zmienił firmę na (...) SA z/s w K..

(bezsporne a nadto tak dowody: - ogłoszenie planu podziału spółki (...) SA zamieszczone w Monitorze Sądowym i Gospodarczym w dniu 05.12.2007 r. – k.130-139,

- postanowienie Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy z dnia 24.10.2007 r. – k. 140-141,
- protokół z nadzwyczajnego walnego zgromadzenia (...)_operator SA z dnia 05.12.2007 r. – k. 142-148,
- postanowienie Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy z dnia 28.12.2008 r. – k. 149-150,
- postanowienie Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy z dnia 24.10.2007 r. – k. 152,
- postanowienie Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy z dnia 09.01.2013 r. – k. 340)

Sąd ustalił ponadto następujący stan faktyczny:

Działka nr (...) w K., stanowiąca nieruchomość, dla której tut. Sąd prowadzi księgę wieczystą nr (...), została nabyta przez wnioskodawcę na podstawie umowy sprzedaży z dnia 23.03.1998 r. od Skarbu Państwa, w imieniu którego działała Agencja Własności Rolnej Skarbu Państwa. We wcześniejszym okresie nieruchomość stanowiła własność Skarbu Państwa.

Dowód: - umowa sprzedaży w formie aktu notarialnego z dnia 23.03.1998 r. – k. 11-15,

zawiadomienie o założeniu księgi wieczystej z dnia 10.05.1999 r. – k. 16, k.1-3 akt księgi wieczystej nr (...)– w załączeniu akt, opis i mapa - k.1-3 akt księgi wieczystej nr (...)– w załączeniu akt

wniosek o założenie księgi wieczystej, opis i mapa - k.5 akt księgi wieczystej nr (...)– w załączeniu akt, dokumenty w aktach księgi wieczystej nr (...) – w załączeniu akt,

Pismem z dnia 22.07.2011 r. wnioskodawca poprzez swojego pełnomocnika wezwał uczestnika (...) SA (obecnie: (...) SA) m.in. do ustanowienia służebności przesyłu związanego z istnieniem na nieruchomości wnioskodawcy ww. infrastruktury elektroenergetycznej za określonym wynagrodzeniem na rzecz wnioskodawcy.

Dowód: - pismo wnioskodawcy do (...) SA z 22.07.2011 r. – k.7-10

Sąd zważył, co następuje:

Wniosek okazał się bezzasadny.

W toku postępowania Sąd, będąc związany oceną prawną i wskazaniem Sądu II instancji co do dalszego postępowania, ograniczył rozprawę do rozstrzygnięcia wniosku wnioskodawcy co do samej zasady, poprzez rozstrzygnięcie podniesionego przez uczestnika (...) SA z/s w K. (dalej jako (...) SA) zarzutu zasiedzenia służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu czy też samej służebności przesyłu, gdyż wobec niweczącego charakteru tego zarzutu wobec roszczenia wnioskodawcy, rozstrzygnięcie w pierwszej kolejności tego zarzutu było w ocenie Sądu celowe w świetle zasad ekonomii procesowej. Wobec ograniczenia rozprawy do rozstrzygnięcia ww. zarzutu, a więc rozstrzygnięcia istnienia roszczenia wnioskodawcy co do samej zasady, Sąd nie przeprowadzał uzupełniającego postępowania dowodowego na okoliczność wartości ewentualnego wynagrodzenia należnego wnioskodawcom za ustanowienie służebności przesyłu.

Zgodnie z art. 3051 Kc nieruchomość można obciążyć na rzecz przedsiębiorcy, który zamierza wybudować lub którego własność stanowią urządzenia, o których mowa w art. 49 § 1 (tj. urządzenia służące do doprowadzania lub odprowadzania m.in. energii elektrycznej oraz inne urządzenia podobne) prawem polegającym na tym, że przedsiębiorca może korzystać w oznaczonym zakresie z nieruchomości obciążonej, zgodnie z przeznaczeniem tych urządzeń (służebność przesyłu). Zgodnie z art. 3052 § 2 Kc jeżeli przedsiębiorca odmawia zawarcia umowy o ustanowienie służebności przesyłu, a jest ona konieczna do korzystania z urządzeń, o których mowa w art. 49 § 1 Kc,

właściciel nieruchomości może żądać odpowiedniego wynagrodzenia w zamian za ustanowienie służebności przesyłu. Zgodnie z art. 3054 Kc do służebności przesyłu stosuje się odpowiednio przepisy o służebnościach gruntowych.

Wniosek w istocie należało potraktować jako wniosek o przyznanie odpowiedniego wynagrodzenia w zamian za ustanowienie służebności przesyłu na rzecz przedsiębiorcy - właściciela ww. urządzeń, początkowo wskazywanego przez wnioskodawcę jako uczestnika (...) SA (uprzednio: (...) SA), następnie jako uczestnika (...) SA, a następnie (...) SA (obecnie: (...) SA z/s w K.).

Jak wynika z powyższego jedną z przesłanek ustanowienia służebności przesyłu za wynagrodzeniem jest, by urządzenia, o których mowa w art. 49 §1 Kc, stanowiły własność przedsiębiorcy wobec którego właściciel nieruchomości zwraca się z roszczeniem o wynagrodzenie w zamian za ustanowienie służebności przesyłu. Tymczasem w niniejszej sprawie uczestnik (...) SA oraz uczestnik (...) SA (działający w sprawie dopóki posiadał odrębny byt prawny od pozostałego z uczestników (...) SA) zaprzeczyli, by urządzenia, posadowione na nieruchomości, której dotyczył wniosek, stanowiły własność tych uczestników, a wnioskodawca pomimo ciążącego na nim obowiązku procesowego, w wynikającego z art. 6 Kc i art. 232 w zw. z art.13 § 2 Kpc, nie wykazał okoliczności przeciwnej, a nawet nie kwestionował tego, zatem już tylko z tego powodu, wniosek odnośnie tych uczestników ulegał oddaleniu z uwagi na brak legitymacji biernej tych uczestników w niniejszej sprawie. Nie było natomiast wątpliwości co do legitymacji biernej w niniejszej sprawie uczestnika (...) SA z/s w K., który ją wprost przyznawał.

Roszczenie o wynagrodzenie w zamian za ustanowienie służebności przesyłu nie zaistnieje, jeśli przedsiębiorca – właściciel urządzeń przesyłowych - dysponuje odpowiednim uprawnieniem do utrzymania i korzystania z tych urządzeń, skutecznym wobec właściciela tej (tych) nieruchomości. Podstawową przesłanką przysługiwania właścicielowi (oraz przedsiębiorcy) roszczeń, o których stanowią art. 3052 § 1 i § 2 k.c., jest bowiem brak tytułu prawnego do korzystania z nieruchomości przez przedsiębiorcę przesyłowego. Z bezspornych w sprawie okoliczności a nadto z ustalonego stanu faktycznego wynika zaś, że uczestnik i jego poprzednicy prawni korzystali ze wskazanej we wniosku nieruchomości wnioskodawcy w zakresie służebności gruntowej odpowiadającej treści służebności przesyłu i nabyli samą służebność przesyłu odnośnie nieruchomości będącej przedmiotem wniosku - przez zasiedzenie na podstawie art. 292 k.c. w zw. z art. 172 k.c., co czyni wniosek wnioskodawcy bezzasadnym co do samej jego istoty. Nie można się przy tym byłoby zgodzić, w ocenie Sądu, z poglądem, że zgodnie z art. 3054 Kc przepisy o służebnościach gruntowych mają być odpowiednio stosowane tylko do samej służebności przesyłu, a nie także do jej nabycia przez zasiedzenie, gdyż taki pogląd wynika ze zbyt literalnego podejścia do treści tego przepisu, bez uwzględnienia jego wykładni funkcjonalnej.

Zgodnie z art. 292 zd. 1 Kc służebność gruntowa może być nabyta przez zasiedzenie tylko w wypadku, gdy polega na korzystaniu z trwałego i widocznego urządzenia. Rozstrzygnięcia w pierwszej kolejności wymagało zatem czy uczestnik i jego poprzednicy prawni korzystali z trwałego i widocznego urządzenia na nieruchomościach, których dotyczył wniosek. Bezsporny w istocie w niniejszej sprawie był fakt, iż na nieruchomości, której dotyczył wniosek (w tym również w przestrzeni powietrznej nad tą nieruchomością w takim zakresie, że należy ją zaliczyć do sfery objętej prawem jej własności), znajduje się czynny fragment napowietrznej linii elektroenergetycznej wysokiego napięcia wraz z 3 słupami wsporczyymi, co przemawia za ustaleniem, że urządzenia te mają charakter trwałego i widocznego urządzenia w rozumieniu art. 292 Kc, albowiem z doświadczenia życiowego wiadomo, że urządzenia tego typu mają taki charakter i są takich rozmiarów, że są widoczne na nieruchomości niemal od pierwszego na nie spojrzenia i są posadowione na trwałych podstawach takich jak słupy (drewniane, betonowe, metalowe) lub innych podobnych konstrukcjach. Wnioskodawca z pewnością zdawał sobie zatem sprawę, w momencie nabywania przez niego własności ww. nieruchomości, z istnienia tych urządzeń. Ponadto z samego wniosku wnioskodawców wynika, że korzystanie z tych urządzeń przez uczestnika i jego poprzedników odpowiadało obecnie funkcjonującej w obrocie prawnym służebności przesyłu, albowiem polegało na korzystaniu z ww. linii w sposób zgodny z jej przeznaczeniem, w szczególności na utrzymywaniu instalacji ww. linii, oraz jej eksploatacji i konserwacji.

Skoro urządzenia, których dotyczył wniosek tworzą sieć, to trudno byłoby uwierzyć, że wszystkie zabiegi eksploatacyjne, wykonywane przez dziesięciolecia przez uczestnika i jego poprzedników prawnych „omijały” akurat

urządzenia znajdujące się na nieruchomości, której dotyczył wniosek. Trudno jest też przyjmować, że uczestnik przesyłając przez tyle lat energię tą siecią nie korzystał akurat z tego fragmentu sieci. Nadto dokumentacja przedłożona przez uczestnika stanowi dokumenty wynikające z ówczesnie obowiązującego prawa budowlanego, które sporządzono na wiele lat przed pojawieniem się w praktyce roszczeń związanych z posadowieniem urządzeń przesyłowych na nieruchomościach nienależących do przedsiębiorstw przesyłowych.

Sąd w niniejszej sprawie podziela ugruntowany już pogląd Sądu Najwyższego, który kilkakrotnie wypowiedział się za możliwością ustalenia nabycia prawa przez zasiedzenie w innym postępowaniu aniżeli w postępowaniu o stwierdzenie zasiedzenia jak i o możliwości nabycia w drodze zasiedzenia służebności odpowiadającej treści służebności przesyłu na rzecz przedsiębiorstwa, w szczególności również przed ustawowym uregulowaniem służebności przesyłu, co nastąpiło na podstawie ustawy z dnia 30.05.2008 r. o zmianie ustawy Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw, która weszła w życie 3 sierpnia 2008 r. (m.in. wyrok SN z 03.02.2010 r., II CSK 444/09, wyrok SN z 12.12.2008 r., sygn.. akt II CSK 389/08 Lex nr 484715, uchwała SN z 07.10.2008 r., III CZP 89/08, LEX nr 458125, postanowienie SN z 04.10.2006 r., II CSK 119/06 M. Prawniczy 2006 r., nr 21 poz.1128, wyrok SN z 11.03.2005 r., II CK 489/04, LEX nr 301735, postanowienie SN z 10.07.2008 r. III CSK 73/08, uchwała z 17.01.2003 r. III CZP 79/02) jak również możliwość doliczenia do czasu posiadania wymaganego do zasiedzenia samej służebności przesyłu okresu występowania na nieruchomości stanu faktycznego odpowiadającego treści służebności przesyłu przed wejściem w życie art. 3051- 3054 Kc (uchwała SN z 22.05.2013 r., III CZP 18/13, postanowienie SN z 26.06.2013 r., II CSK 626/12, uchwała SN z 24.07.2013 r., III CZP 36/13, gdzie ponadto wskazano na bezzasadność zarzutów, jakoby instytucja zasiedzenia służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu miała być niezgodna z Konstytucją bądź Konwencją o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności). W szczególności należy zauważyć, że zarzut zasiedzenia zgłoszony przez uczestnika mógł być uwzględniony przez Sąd rozpoznający niniejszą sprawę bez konieczności dysponowania uprzednim postanowieniem sądu stwierdzającym takie zasiedzenie. Zasiedzenie służebności następuje bowiem z mocy samego prawa (analogicznie do uregulowania z art.172 k.c.) i do jego stwierdzenia nie jest potrzebne orzeczenie sądu o charakterze konstytutywnym czy prejudycjalnym. Zarzut zasiedzenia może być skutecznie podniesiony w innym postępowaniu, w którym kwestia zasiedzenia ma decydujące znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy (por. też wyrok Sądu Najwyższego z 11 marca 2005 r., II CK 489/04). Uczestnik nie zgłosił zarzutu zasiedzenia służebności gruntowej na rzecz osoby trzeciej, lecz na rzecz swoją (lub swoich poprzedników prawnych), przy czym nie ma znaczenia, że działał w poszczególnych okresach czasu pod innymi niż obecnie firmami.

Sąd na gruncie niniejszej sprawy podziela też pogląd wyrażony w postanowieniu Sądu Najwyższego z 05.06.2009 r. I CSK 392/08, Lex nr 578032), iż w odniesieniu do służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu czy też samej służebności przesyłu, będącej szczególną formą służebności gruntowej, wykładnia art. 285 § 2 k.c. musi uwzględniać charakter tej służebności i jej przeznaczenie społeczno - gospodarcze oraz społeczno-gospodarcze przeznaczenie nieruchomości wchodzącej w skład przedsiębiorstwa energetycznego, któremu służebność ta ma służyć. W innym orzeczeniu Sąd Najwyższy stwierdził, że właściciele gruntów, na których znajdują się urządzenia takie jak słupy i linie energetyczne wykorzystywane przez firmy przesyłowe, muszą się liczyć z możliwością ustanowienia służebności gruntowej na rzecz przedsiębiorstwa przesyłowego (wyrok SN z 08.09.2006, II CSK 112/06). W wyroku z 31 maja 2006 r. Sąd Najwyższym wskazał, że nabycie służebności gruntowej przez zasiedzenie jest dopuszczalne nawet wówczas, gdy nie jest ona konieczna, a jedynie usprawnia prowadzenie przedsiębiorstwa (wyrok SN z 31.05.2006 r., IV CSK 149/05). Kwestię zaś użyteczności nieruchomości władnącej, o której stanowi art. 285 § 2 k.c., należy rozpatrywać w odniesieniu do każdej nieruchomości indywidualnie. Sąd Najwyższy wyjaśnił w uchwale z 17.01.2003 r., III CZP 79/02, że przesyłanie i dystrybucja energii elektrycznej napowietrznymi liniami energetycznymi, stanowiącymi własność przedsiębiorstwa przesyłowego, następuje przy wykorzystaniu określonego zespołu składników, obejmującego zarówno nieruchomości, jak i ruchomości. Napowietrzna linia czy stacja energetyczna (łącznie z przewodami i wspornikami - słupami) stanowi - pod względem funkcjonalnym - jedną całość, można zatem przyjąć, że jest to złożona rzecz, której zasięg i granice wyznacza infrastruktura w postaci stacji energetycznych (rozdzielczych lub transformatorowo-rozdzielczych). Linia kwalifikowana - zgodnie z art. 49 k.c. - do ruchomości stanowi istotny element sieci umożliwiających przesyłanie energii. (...) Nie można nie

dostrzec istniejącego związku technicznego i gospodarczego między liniami przesyłowymi a stacjami energetycznymi. Linie te mogą pozostawać w związku z różnymi nieruchomościami należącymi do tego samego przedsiębiorstwa; mogą być zakwalifikowane jako przynależności nieruchomości zabudowanej stacją energetyczną w wypadku połączenia ich z jedną nieruchomością. W takim wypadku są niezbędne do korzystania z nieruchomości zgodnie ze społeczno-gospodarczym jej przeznaczeniem, ustanowienie zatem służebności zwiększa użyteczność nieruchomości zabudowanej stacją energetyczną, z którą połączona jest linia energetyczna obejmująca przedmiotowe słupy. Nie można zatem zasadnie zaprzeczyć istnieniu związku fizycznego lub funkcjonalnego pomiędzy nieruchomością a słupami; ma on z natury charakter trwały. Różnorodność możliwych rozwiązań i sytuacji, co do fizycznego lub funkcjonalnego o charakterze trwałym powiązania poszczególnych składników przedsiębiorstwa energetycznego, nie pozwala ograniczyć funkcjonowania tego przedsiębiorstwa do jednej nieruchomości czy ześrodkowania jego działalności do zabudowanej nieruchomości. Przesłanka art. 285 § 2 k.c. może być zatem spełniona także wówczas, gdy służebność przesyłu ułatwia funkcjonowanie przedsiębiorstwa przesyłowego, zwiększając jednocześnie użyteczność należącej do niego nieruchomości. Powszechnie wiadomo, że w skład przedsiębiorstwa mogą wchodzić także nieruchomości, a funkcjonowanie przedsiębiorstwa energetycznego bez takich nieruchomości jest trudne do wyobrażenia. Ułatwienie funkcjonowania przedsiębiorstwa może stanowić jednocześnie zwiększenie użyteczności nieruchomości należącej do tego przedsiębiorstwa, co ma niewątpliwie miejsce w okolicznościach niniejszej sprawy. Należy przy tym wskazać, że zasiedzenie służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu nie wiąże się wprost z nieruchomością władnącą, lecz z samym przedsiębiorstwem w rozumieniu podmiotowo-funkcjonalnym (tak m.in.: uchwała SN z 17.01.2003 r., III CZP 79/2003, postanowienie SN z 08.09.2006 r., II CSK 112/06, postanowienie SN z 17.12.2008 I CSK 171/08, uchwała SN z 07.10.2008 r. III CZP 89/08, wyrok SN z 12.12.2008 r. I CSK 389/08, postanowienie SN z 11.02.2010 r. I CSK 181/09). W szczególności w orzecznictwie Sądu Najwyższego (post. SN z 06.02.2013 r., V CSK 129/12 LEX nr 1294483) wyrażono pogląd, iż wykonywanie służebności odpowiadającej służebności przesyłu, służy zaspokajaniu zmiennych potrzeb gospodarczych, nieprzewidzianych w takiej skali w chwili uchwalania kodeksu cywilnego. Z powyższych względów, przy odwołaniu do wykładni celowościowej art. 285 k.c. i art. 292 k.c. uznać należy, że wystarczające jest ogólne odwołanie do statusu przedsiębiorstwa przesyłowego (co w niniejszej sprawie nie było kwestionowane), jako podmiotu praw rzeczowych, oraz zbędne jest ewentualne identyfikowanie oraz wprowadzanie do treści postanowienia zapisu dotyczącego nieruchomości władnącej, której przedsiębiorca jest właścicielem. Nie można by było zatem zasadnie twierdzić w niniejszej sprawie, że nie została w sprawie spełniona przesłanka z art. 285 § 2 Kc.

Również pozostałe przesłanki do nabycia zasiedzenia służebności przesyłu odnośnie nieruchomości będącej przedmiotem wniosku w ocenie Sądu zostały wykazane w niniejszej sprawie. Zgodnie bowiem z art. 292 zd. 2 Kc przepisy o nabyciu własności nieruchomości przez zasiedzenie stosuje się odpowiednio [do nabycia przez zasiedzenie służebności gruntowej]. (...) stosowanie tych przepisów oznacza, że nie ma zastosowania do zasiedzenia służebności gruntowej wymóg samoistnego posiadania nieruchomości obciążanej (tak m.in. wyżej cytowane postanowienie Sądu Najwyższego z 05.06.2009 r. oraz postanowienie SN z 11.02.2010 r., I CSK 181/09, LEX nr 564748). Posiadania prowadzącego do nabycia służebności gruntowej przez zasiedzenie nie należy bowiem utożsamiać z posiadaniem prowadzącym do nabycia przez zasiedzenie własności nieruchomości (tak wyrok SA w Łodzi z 24.06.2014 r. I ACa 1527/13). Przy ocenie posiadania prowadzącego do zasiedzenia służebności gruntowej chodzi o faktyczne korzystanie z gruntu w takim zakresie i w taki sposób, w jaki czyniłaby to osoba, której przysługuje służebność, zaś władanie w zakresie służebności gruntowej kwalifikuje się, zgodnie z art. 336 k.c., jako posiadanie zależne.

Natomiast do nabycia przez zasiedzenie służebności o treści odpowiadającej służebności przesyłu oraz samej służebności przesyłu znajdują odpowiednie zastosowanie m.in. przepisy o nabyciu nieruchomości przez zasiedzenie dotyczące terminów posiadania w zależności od dobrej lub złej wiary posiadacza (art. 172 Kc, tak również postanowienie SN z 11.02.2010 r., sygn. akt I CSK 181/09), terminu zasiedzenia, odpowiedniego stosowania przepisów o biegu przedawnienia roszczeń (art. 175 Kc), nadto domniemania dotyczące ciągłości posiadania (wskazane w art. 340 i art. 345 Kc) oraz, generalnie, możliwości doliczenia posiadania poprzednika (art. 176 Kc) (tak m.in. postanowienie SN z 20.09.2013 r. II CSK 10/13, postanowienie SN z 17.02.2011 r., IV CSK 435/10, postanowienia SN z 13.10.2011 r., V CSK 502/10, z dnia 03.02.2010 r. II CSK 465/09, z 25.01.2006 r., I CSK 11/05). Oznacza to, że przesłanką

do zasiedzenia służebności gruntowej oprócz posiadania służebności będzie wpływ oznaczonego w ustawie czasu, w zależności od tego czy posiadacz służebności był w dobrej (obecnie 20 lat) czy w złej (obecnie 30 lat) wierze (tak m.in. wyrok SN z 31.01.1967 r., III CR 270/66, OSNCP 1967, nr 9 poz. 160).

Przyjmuje się, że dobra wiara polega na błędnym, ale w danych okolicznościach usprawiedliwionym przekonaniu posiadacza rzeczy, że przysługuje mu wykonywane przez niego prawo, a w złej wierze jest ten, który wie albo powinien wiedzieć, że prawo nie przysługuje jemu, lecz innej osobie (tak postanowienie SN z 19.07.2000 r. sygn. akt II CKN 282/00, LEX nr 52565). W ostatnim orzecznictwie sądowym (tak m.in. postanowienie SN z 05.12.2007 r., sygn. akt I CSK 300/07, LEX 339709, z 17.12.2010 r. III CSK 57/10, Lex nr 852661) dominuje też pogląd, że o przypisaniu posiadaczowi dobrej lub złej wiary przy wykonywaniu posiadania decydują okoliczności opisujące jego stan świadomości w chwili objęcia władztwa nad rzeczą (tak m.in. postanowienie SN z 17.12.2010 r., III CSK 57/10). Późniejsza zmiana posiadania w złej wierze na posiadanie w dobrej wierze (i odwrotnie) nie ma wpływu na długość okresu potrzebnego do nabycia danego prawa przez zasiedzenie (tak postanowienie SN z 05.12.2007 r., I CSK 300/07, oraz postanowienie SN z 04.06.2014 r., II CSK 520/13). Nie można zatem podzielić poglądu, że przymiot dobrej wiary musi obejmować cały okres eksploatacji urządzeń przesyłowych, także wtedy gdy zmienił się właściciel nieruchomości, na których zostały założone urządzenia przesyłowe. Należy też zauważyć, że zgodnie z art. 7 Kc jeżeli ustawa uzależnia skutki prawne od dobrej lub złej wiary, domniemywa się istnienie dobrej wiary. Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w postanowieniu z 25.02.2009 r. (II CSK 501/08, Lex 528129) domniemanie dobrej wiary, przewidziane art. 7 k.c., nakazuje organowi stosującemu prawo uznanie tego faktu za udowodniony, do czasu wykazania przez podmiot, który z przypisania innemu złej wiary wywodzi skutki prawne, że posiadanie nie miało cech zezwalających na przyjęcie, że działał w dobrej wierze. Zgodnie z poglądem wyrażonym w najnowszym orzecznictwie sądowym dobra wiara zasiadającego posiadacza występuje wówczas, gdy ingerowanie w cudzą własność w zakresie odpowiadającym służebności rozpoczęło się w takich okolicznościach, które usprawiedliwiały przekonanie posiadacza, że nie narusza cudzego prawa (tak m.in. postanowienie SN z 07.05.2014r. II CSK 472/13).

W niniejszej sprawie należy przyjąć, że poprzednik prawny uczestnika – przedsiębiorstwo państwowe Zakład (...) - w przypadku infrastruktury związanej z ww. linią elektroenergetyczną wszedł w posiadanie służebności na nieruchomości obecnie będącej własnością wnioskodawcy w dobrej wierze. Odnośnie nieruchomości będącej przedmiotem wniosku, a stanowiącej do 23.03.1998 r. własność Skarbu Państwa, wskazać należy że w ugruntowanym już orzecznictwie sądów okręgu i apelacji (...) przyjmuje się, że momentem decydującym dla ustalania dobrej lub złej wiary po stronie poprzednika prawnego uczestnika, w analogicznym stanie faktycznym co w niniejszej sprawie, jest dzień 01 lutego 1989 r. Przyjmuje się bowiem, że w stosunkach między przedsiębiorstwem państwowym Zakład (...) a Skarbem Państwa inaczej należy oceniać istnienie dobrej czy też złej wiary w momencie rozpoczęcia posiadania służebności przez ZE W. na swoją rzecz, a przeciwko Skarbowi Państwa. Moment ten przypadł na dzień 1 lutego 1989 r., gdyż z tym dniem zniesiono zasadę jednolitości własności państwowej. W tej dacie poprzednik prawny uczestnika nie mógł wobec Skarbu Państwa wykonywać służebności w złej wierze, gdyż pomiędzy tymi podmiotami było to legalne kontynuowanie działań odpowiadających treści służebności przesyłu. Nie miałyby zatem znaczenia ewentualny zarzut, że uczestnik nie przedłożył dokumentów, z których wynikałoby, iż jego poprzednik prawny otrzymał zgodę właściciela poszczególnych nieruchomości (czy raczej swego rodzaju zarządcy czy Agencji Własności Rolnej SP), na których są posadowione urządzenia przesyłowe, na korzystanie z tych nieruchomości, po wybudowaniu linii przesyłowych dla ich bieżącego utrzymania, a więc tytułu prawnego nie tylko do wejścia na grunt, ale i do dalszego korzystania z niego. Zatem od dnia 1 lutego 1989 r. należy liczyć posiadanie w dobrej wierze służebności gruntowej odpowiadającej treścią służebności przesyłu przez Zakład (...). Skoro zaś w tej dacie Zakład (...) stał się podmiotem wykonywanych praw z mocy ustawy do nabycia służebności przesyłu w dobrej wierze wystarczy okres 20-letniego nieprzerwanego posiadania (tak m.in., postanowienie SO we Wrocławiu w sprawie II Ca 851/12, por. także postanowienia SO we Wrocławiu w sprawach II Ca 463/12, II Cz 1575/13, II Ca 521/14, wyroki tegoż Sądu w sprawach II Ca 783/13, II Ca 1517/13, II Ca 1928/14, II Ca 1302/15, wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu w sprawie I ACa 891/13). Ponadto wnioskodawca nie obalił w żaden sposób ustawowego (art. 7 Kc) domniemanie dobrej wiary uczestnika w momencie wejścia przez niego w posiadanie (zależne, w zakresie służebności gruntowej) nieruchomości, której dotyczył wniosek oraz utrzymywania tego posiadania w czasie, gdy nieruchomość ta stała się własnością wnioskodawcy, a to na nich

ciążył – zgodnie z art. 6 Kc – obowiązek procesowy w tym zakresie. Należy też zwrócić uwagę, że aż do 2011 r. (tj. do otrzymania pierwszego pisma wnioskodawcy zawierającego pierwszą pretensję związaną z ww. infrastrukturą elektroenergetyczną), nie wnoszono jakichkolwiek uwag ani pretensji związanych z istnieniem na ww. nieruchomości infrastruktury elektroenergetycznej należącej obecnie do uczestnika (...) SA.

W ocenie Sądu okres posiadania służebności o treści odpowiadającej służebności przesyłu odnośnie nieruchomości będących przedmiotem wniosku, a następnie również samej służebności przesyłu odnośnie tej nieruchomości, przez uczestnika (...) SA i jego poprzedników w zakresie niezbędnym do ich nabycia przez zasiedzenie już upłynął odnośnie ww. infrastruktury elektroenergetycznej tego uczestnika ze skutkiem w postaci zasiedzenia tej służebności, gdyż w ocenie Sądu nabycie przez niego samej służebności przesyłu odnośnie nieruchomości będącej przedmiotem wniosku nastąpiło z dniem 1 lutego 2009 r.

Skoro bowiem uczestnik wykazał korzystanie ze swojej infrastruktury elektroenergetycznej na nieruchomości wnioskodawcy - będącej do 23.03.1998 r. własnością Skarbu Państwa - co najmniej od 19 grudnia 1963 r. (tj. od dnia wybudowania, odbioru końcowego i oddania do eksploatacji linii 400 kV M. – J., a więc również jej części o nazwie P. – C., przechodzącej również przez nieruchomość wnioskodawcy), należy przyjąć, że termin zasiedzenia służebności gruntowej o treści służebności przesyłu, a następnie samej służebności przesyłu biegł od 1 października 1990 r., początkowo na rzecz poprzedników prawnych uczestnika Zakładu (...), a później na rzecz kolejnych następców i wreszcie na rzecz samego uczestnika przez wymagany ustawowo okres. W niniejszej sprawie, przy przyjęciu dobrej wiary uczestnika, wymagany był ustawowo 20-letni okres zasiedzenia, określony w art. 172 § 1 Kc w brzmieniu nadanym przez ustawę z 28.07.1990 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny (tzw. nowelę lipcową), gdyż zgodnie z art. 9 tej ustawy, do zasiedzenia, którego bieg rozpoczął się przed dniem wejścia w życie tej ustawy (1.10.1990 r.), stosuje się od tej chwili przepisy tej ustawy; dotyczyło to w szczególności możliwości nabycia prawa przez zasiedzenie. 20-letni okres do nabycia ww. służebności przez zasiedzenie upłynąłby zatem 01.10.2010 r., gdyby nie możliwość doliczenia do tego niego okresu pomiędzy zniesieniem zasady jednolitej własności państwowej (z dniem 1 lutego 1989 r. w związku z uchYLENIEM art. 128 Kc) do dnia utraty przez nieruchomość należącej obecnie do wnioskodawcy charakteru nieruchomości państwowej tj. okresu od 1 lutego 1989 r. do 30.09.1990 r. Zgodnie bowiem z art. 10 ww. noweli lipcowej, jeżeli przed dniem wejścia w życie tej ustawy istniał stan, który według przepisów dotychczasowych wyłączał zasiedzenie nieruchomości (a zgodnie z uchylonym z dniem 1 października 1990 r. przepisem art. 177 Kc przepisów o nabyciu własności przez zasiedzenie nie stosowało się, jeżeli nieruchomość jest przedmiotem własności państwowej), a według przepisów obowiązujących po wejściu w życie tej ustawy prowadzi do zasiedzenia, zasiedzenie biegnie od dnia wejścia jej w życie; jednakże termin ten ulega skróceniu o czas, w którym powyższy stan istniał przed wejściem w życie ustawy, lecz nie więcej niż o połowę. Błędny byłby pogląd, że w stosunku wewnętrznym do dnia 12.07.1993 r., a więc do dnia podziału, na podstawie zarządzenia Ministra Przemysłu i Handlu nr 192/O./93 z dnia 09.07.1993 r. dokonano z dniem 12.07.1993 r., przedsiębiorstwa państwowego Zakład (...) w celu przeniesienia aportem przez Skarb Państwa zorganizowanej części mienia przedsiębiorstwa (w tym linii elektroenergetycznej 400 kV P. – C.) do spółki (...) SA, posiadaczem nieruchomości wnioskodawcy w zakresie przedmiotowej służebności był Skarb Państwa, a nie wykonujące zarząd przedsiębiorstwo państwowe, gdyż wobec zniesienia zasady jednolitej własności państwowej w związku z uchYLENIEM art. 128 Kc z dniem 1 lutego 1989 r., od tego dnia każda państwowa osoba prawna (a taką było ówczesne przedsiębiorstwo państwowe Zakład (...)) mogła nabywać własność (inne prawa rzeczowe) we własnym imieniu i na własny rachunek, nawet przeciwko Skarbowi Państwa.

Z ustalonego stanu faktycznego nie wynika też, by posiadanie służebności obejmującej ww. infrastrukturę uczestnika było kiedykolwiek przerwane (przemawia za tym również domniemanie ciągłości posiadania - art. 340 Kc, którego wnioskodawca nie obalił). Nie ujawniły się żadne okoliczności wskazujące na to, by na przestrzeni poszczególnych lat dochodziło do zmiany istoty tej infrastruktury lub sposobu korzystania z niej na nieruchomości wnioskodawcy. Nie można też byłoby zaaprobować poglądu o braku ciągłości elementu „animus” w posiadaniu uczestnika, gdyż nie ujawniły się żadne okoliczności faktyczne przemawiające za zmianą po stronie uczestnika charakteru tego elementu stanu posiadania, a to te okoliczności – a nie zmiana stanu prawnego w postaci wprowadzenia do obrotu prawnego w

postaci uregulowań prawnych służebności przesyłu – są decydujące dla oceny charakteru istnienia lub braku istnienia tego elementu stanu faktycznego jakim jest posiadanie.

Nie ujawniły się też żadne okoliczności stanowiące podstawę do przyjęcia, by doszło do przerwania biegu zasiedzenia w rozumieniu art. 123 Kc, w szczególności poprzez uznanie przez uczestnika (lub jego poprzedników prawnych) roszczenia wnioskodawcy w jakikolwiek sposób. Ponownie przywołać tu należy, że nie zostało wykazane przez wnioskodawcę, by do 2011 r. wnoszono do uczestnika (lub jego poprzedników prawnych), jakiegokolwiek uwagi lub pretensje związane z istnieniem na ww. nieruchomości infrastruktury elektroenergetycznej należącej obecnie do uczestnika. Ponadto wnioskodawca wniósł wniosek w niniejszej sprawie już po upływie ww. terminu zasiedzenia, co nie mogło zniweczyć skutków prawnych uprzedniego upływu biegu terminu zasiedzenia.

Uczestnik wykazał też w ocenie Sądu za pomocą przedłożonych przez siebie dokumentów swoje następstwo prawne po przedsiębiorstwie państwowym Zakład (...), a następnie po następcy tego przedsiębiorstwa – spółce (...) SA z/s w W. i kolejnych następcach.

W przypadku tego pierwszego następcy następstwo prawne wynika z art. 4 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 05.02.1993 r. o przekształceniach własnościowych niektórych przedsiębiorstw państwowych o szczególnym znaczeniu dla gospodarki państwa, oraz art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 13.07.1990 r. o prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych w zw. z art. 2 pierwszej z cytowanych ustaw, wprowadzający zasadę sukcesji generalnej po przekształconym przedsiębiorstwie państwowym, a w przypadku kolejnych następców następstwo prawne wynika z art. 492 § 1 pkt 1 Ksh i art. 494 § 1 Ksh lub z art. 529 § 1 Ksh i 531 § 1 i 2 Ksh lub miało charakter jedynie zmiany firmy, pod którą działał uczestnik. Następstwo to za każdym razem miało charakter sukcesji uniwersalnej, a więc wiązało się z przeniesieniem ogółu praw (art. 552 Kc, do których należy zaliczyć również posiadanie służebności, art. 551 Kc) i obowiązków z poprzednika prawnego na następcę co do całości lub zorganizowanej, określonej części mienia dotychczasowego podmiotu przekształcanego (sukcesji uniwersalnej częściowej, obejmującej za każdym razem własność linii 400 kV M. –J.), lub było tylko zmianą firmy. Dlatego niezasadne byłoby też wymaganie, by dla wykazania przeniesienia posiadania tej służebności na uczestnika z jego poprzedników prawnych konieczne byłoby wskazanie tej służebności np. w wykazie przejmowanego majątku przez kolejnych poprzedników uczestnika i wreszcie przez samego uczestnika. Doszło również niewątpliwie do przeniesienia posiadania służebności gruntowej. Zarówno dokumenty dotyczące budowy przedmiotowej linii energetycznej, jak i zasady doświadczenia życiowego wskazują, że w okresie przed 1989 r. (oraz co najmniej kilka lat po zmianie ustroju politycznego i gospodarczego) brak było wielości podmiotów zajmujących się dystrybucją energii elektrycznej na jednym obszarze, co wynikało w sposób niewątpliwy z podstawowych zasad poprzedniego ustroju gospodarczego. Przynajmniej w drodze domniemania faktycznego (art. 231 k.p.c.), wyprowadzonego z tych powszechnie znanych okoliczności oraz faktu posiadania przez uczestnika dokumentacji technicznej linii, należy przyjąć, że kolejne podmioty będące poprzednikami uczestnika przekazywały sobie posiadanie służebności gruntowej polegającej na korzystaniu z nieruchomości poprzez eksploataowanie urządzeń przesyłowych (tak również SO we Wrocławiu w sprawie II Ca 875/14).

Niezależnie od tego domniemania, przedłożone przez uczestnika prawnego dokumenty mogą stanowić podstawę do przyjęcia następstwa prawnego poprzedników prawnych i uczestnika postępowania, w zakresie linii 400 kV P.-C., od przedsiębiorstwa państwowego Zakładu (...), poprzez spółkę (...) SA, (...) SA, (...) SA z/s w W., (...) SA z/s w K. i wreszcie (...) SA z/s w K.. Powyższe wskazuje też przynajmniej pośrednio, że każde kolejne przedsiębiorstwo przesyłowe dysponowało urządzeniami elektroenergetycznymi znajdującymi się na nieruchomości, której dotyczył wniosek, po przekazaniu ich we władanie przez poprzednika.

Należy zatem przyjąć, że uczestnik postępowania wykazał w należyty sposób przejście posiadania służebności gruntowej o treści służebności przesyłu na nieruchomości będącej przedmiotem wniosku od dnia objęcia jej w posiadanie w dniu 1 lutego 1989 roku do dnia 1 lutego 2009 roku. Oznacza to, że zostały spełnione w odniesieniu do tych nieruchomości przesłanki ustawowe do nabycia w drodze zasiedzenia służebności przesyłu, co też nastąpiło na rzecz uczestnika postępowania z dniem 1 lutego 2009 roku.

W związku z powyższym, skoro uczestnik postępowania posiada tytuł prawny do korzystania z nieruchomości, których dotyczył wniosek, podstawowa przesłanka ustanowienia służebności przesyłu z art. 3052 § 2 k.c. nie została spełniona. Wniosek zatem podlegał oddaleniu, o czym orzeczono w pkt I postanowienia.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 520 § 2 w zw. z art. Kpc nakładając na wnioskodawcę obowiązek zwrotu kosztów uczestnikom, w tym uczestnikowi (...) SA również za instancję odwoławczą, z uwagi na to, że interesy wnioskodawców i uczestników były ze sobą sprzeczne (tak też w sprawach o ustanowienie służebności przesyłu Sąd Okręgowy we Wrocławiu m.in. w sprawach II Ca 1198/13, II Ca 1053/13, II Ca 1333/13). Wnioskodawca wnosił bowiem o ustanowienie służebności przesyłu za wynagrodzeniem, natomiast uczestnicy konsekwentnie w toku całego postępowania wnosili o oddalenie wniosku zasadnie podnosząc, że albo nie posiadają legitymacji biernej (uczestnicy (...) SA, (...) SA) albo jak uczestnik (...) SA, że nie istnieją przesłanki do ustanowienia takiej służebności, przede wszystkim ze względu na zasiedzenie służebności przesyłu.

Na kwotę 257 zł zasądzonych w pkt II postanowienia od wnioskodawcy na rzecz uczestnika (...) SA kosztów postępowania składa się opłata za czynności jednego radcy prawnego reprezentującego uczestnika w kwocie 240 zł (§ 8 pkt 3 Rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu) tj. w stawce minimalnej, gdyż w ocenie Sądu nakład pracy pełnomocnika tego uczestnika w niniejszej sprawie, nie uzasadnia przyznania opłaty w stawce wyższej niż minimalna.

Natomiast na kwotę 1.137 zł kosztów postępowania zasądzonych w pkt III postanowienia od wnioskodawcy na rzecz uczestnika (...) SA, składają się oraz kwota 17 zł tytułem kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa udzielonego jednemu pełnomocnikowi przez tego uczestnika, opłata za czynności jednego radcy prawnego reprezentującego tego uczestnika w kwocie 720 zł za czynności przez sądem I instancji (§ 8 pkt 3 w zw. § 2 ust. 1 i 2 Rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu) tj. w wysokości trzykrotnej stawki minimalnej, gdyż w ocenie Sądu przemawia za tym zarówno niezbędny nadkład pracy pełnomocnika tego uczestnika, a także skomplikowany charakter sprawy i znaczny wkład pracy pełnomocnika tego uczestnika w przyczynienie się do wyjaśnienia sprawy i jej rozstrzygnięcia, fakt iż sprawa dwukrotnie toczyła się przed sądem I instancji, a także fakt, iż wynagrodzenie to musi również uwzględniać (choć w stawce minimalnej) nakład pracy pełnomocnika uczestnika (...) SA w niniejszej sprawie, który to uczestnik połączył się w toku postępowania w jeden byt prawny z uczestnikiem (...) SA. Nadto kwota 1.137 zł zawiera również w sobie opłatę od apelacji tego uczestnika w wysokości 40 zł oraz opłatę za czynności jednego radcy prawnego reprezentującego tego uczestnika w kwocie 360 zł w postępowaniu apelacyjnym (§ 12 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 8 pkt 3 w zw. § 2 ust. 1 i 2 Rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu) tj. w wysokości 50 % trzykrotności stawki minimalnej.

Ze względu na ww. wynik sprawy oraz w oparciu o art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28.07.2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, wnioskodawcę należało obciążyć na rzecz Skarbu Państwa - tut. Sądu kwotą 9.504,87 zł tytułem wydatków w postaci wynagrodzeń biegłych M. S., J. B., A. M. za sporządzone przez nich opinie, w tym również opinie uzupełniające, poniesionych w toku postępowania tymczasowo przez Skarb Państwa, o czym orzeczono w pkt IV postanowienia.

Z uwagi na powyższe orzeczono jak w sentencji.